

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΑΠ' Τ

ΤΑ ΣΤΕΡΝΑ ΤΗΣ...

Σάν νεκρική λαμπάδα τὴν ὥρα τῆς θανῆς φαντάζει μέσ' στὸ στρῶμα μὲ μάτια λαμπτεόν ἀργά ψυχομαχῶντας... δὲν βρίσκεται κανένες, τὰ μάτια τῆς νὰ κλείση γιὰ τὴ στερνή φορά.

Δροσολουσμένα κάλλη σιγά, σιγά, σθυστήκαν καὶ τ' ἄμοιρους κορμοῖς ὃ τόσοι γλεντοκόποι ὁ ἔνας μὲ τὸν ἄλλον, ἐφύγανε χαθῆκαν στὸ δρόμο τῆς ζωῆς διαβάτες στρατοκόποι.

Καὶ μοναχοὶ συντρόφοι στὸ νεκροχέθεβατὸ τῆς ἐμίνανε μονάχα ἡ μαύρη λησμονιά ἡ νευρική γαλήνη καὶ ἡ λήθη σαβενό της φρίκτα τὴν ἀγκαλιάσει γελῶντας μ' ἀπονιά.

Πειραιεύς. ΕΜΜ. Δ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

Ο ΠΟΝΟΣ

Γιατί μοῦ φέρνεις κάπελα ἔνα ποτῆρι μόνο,
Μὴ τοὺς συντρόφους δὲν κερνοῦν στὴ δόλια σου ταβέρνα;
Δὲν βλέπεις πόσοι είμαστε; Λοιτὸν τοὺς δύο μας κέρνα.
Δὲν βλέπεις πούχο συντροφιὰ μαζὸν μου καὶ τὸν πόνο;

Φέρε νὰ πούμε κάπελα. Τὸ γέντινο ἄζ αρχίσει
Φέρε τὸ ποτῆρι του ἐδῶ καὶ στῆσε το σιμᾶ του
"Ἄς πει ὁ πόνος μου κι' ἔγω κρατῶ τὴ συντρο-
(φιά του,

Θὰ καρτερῷ ποὺν ἀτ' ἐμὲ ἔκεινος νὰ ειθύσῃ.

Κέρνα, τί στέκεις κάπελα, γίλυκὸ κρασὶ στὸν πόνο
Δόστου νὰ πη, νὰ ζαλιστῇ, νὰ πέσῃ μεθυσμένος
Γιατ' εἰν' βαρός, ἀδάσταχτος κι' ἔγω ἀποσταμένος)
"Ισως τὸν πάρει τὸ κρασὶ καὶ μὲ ξεζάση μόνο.

ΦΑΙΔΩΝ ΣΠΑΘΑΡΗΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

"Όλα γιὰ μένα χάθηκαν, τίποτα πειὰ δὲν μένει.
Γοργόφτερες ἡ ἐλπίδες μου πετάξανε μαρούά μου.
"Ονειρα μένοντα τὰ ὄνειρα οἱ πόθοι μου σθενσμένοι.
Καὶ μόν' ὁ πόνος θύλιερά τοις ἀνθίζει στὴν καρδιά μου.

Πειραιεύς. ΣΩΚΡ. ΡΩΜΑΝΕΑΣ

μα. Κι' ἔτσι ἔγινε δημοσιογράφος.

Τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ τὸν εὐχαριστοῦσε. "Αρχι-
σε νὰ διατρέπῃ, καθετὶ ποὺ ἔγραψε ἡταν «κυκλο-
φοριακό».

Μολατάτα, οὔτε στὴ δημοσιογραφία ἔμεινε
πολὺν καιρό. Ή καροτζίες ποὺ είχε περάσει, εί-
χαν συντριψει τὴν υγεία του.

Μιὰ μέρα ἔσανε μὰ τραμερή ἀμοιβηδία, ἔπειτα ἄλλη, κι' ἄλλη.
"Ηταν φθισιάς! Τότε ὁ πατέρας του τὸν πῆγε καὶ τὸν πῆγε σ' ἔνα
σανατόριο τῆς Οὐδέλλιγκτον.

Μέσα στὸ σανατόριο αὐτό, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀνία τῆς μονό-
τονιγά τοις, ὁ Ο' Νέι ἄρχισε νὰ γράψῃ θεατρικά ἔργα.

"Ἔγραψε ἔνα δράμα μὲ τὸν τίτλο «Παγίδα», τὸ δόποι σημείωσε,
ὅταν παίχτηκε, μεγάλη ἐπιτυχία. "Ἐπειτα ἔγραψε ἔνα δεύτερο ἔργο
μὲ τὸν τίτλο «Οἱ ήθωτοι τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων», τὸ δόποι σημείω-
σε ἀκόμη μεγαλείτερη ἐπιτυχία. "Αρχιζε πειὰ ἡ δόξα.

"Ο' Ο' Νέι — ἦταν τώρα 27 ἑτῶν — είχε βρει τὸ ἐπάγγελμα γιὰ
τὸ δόποι πρωροῦσαν καὶ μὲ τὸ δόποι θά κέρδιζε φήμη καὶ χρήματα.
Πρωτάντων χρήματα, γιατὶ δύτως ἔλεγε σιγχάν ὁ ίδιος, περισσότερο
τὸν ἐνδιέφεραν αὐτὰ παρόη ἡ δόξα.

— Ἐκείνο ποὺ θέλω, πρὸ παντός, γράψει κάπουν, είνε νὰ ἔχω χρή-
ματα, πολλὰ χρήματα, ὥστε νὰ μοῦ ἔξισταλίσουν μὰ ἀνετη καὶ ξέν-
νοιοιστη τοις. 'Υπόφερα πολὺ στὴ ζωή μου καὶ νομίζω ὅτι ἀν τυχὸν ἔ-
πειτα πάλι στὴ δυστυχία, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ὑπομείνω καὶ θ' αὐτο-
κτονοῦσα.

Μέσα σὲ 14 χρόνια ὁ Ο' Νέι ἔγραψε τριάντα περίπου ἔργα. Τὸ
καλύτερό του είνε μὰ τραγωδία σ' ἔννηνή πράξεις ποὺ παιζεται
συνεχῶς ἐπὶ μήνες στὴ N. 'Υδρη κι' ἔχει τὸν
τίτλο «Η Μόρνιγκ γί-
νεται Ηλέκτρω». Τὸ ἔρ-
γο αὐτὸ είνε μὰ μον-
τέρνα τροποποιη στὶς
τῆς ὑποθέσεως τῆς ἀρ-
χαίας «Ηλέκτρας» τοῦ
Σοφοκλέους.

Στήν
Μιά
κι" ἦ

Γιὰ
τα χα-
μερικά
Μιὰ
στιανοῦ
θησε σ-

νεφο. τ
τὸν ἐφι-

'Ο
ρώσει τ
τὴ θέση
Τότ
τού ἔπο-
πρὸ δεκ-
τάδικο

— K

'Η

Ο Βασιλεὺς Αλκόντος

(Σκίτσο Εύρωπαϊκής ἐφη-

μιλία τοι-
σμο, για-
ις ἔμαθ-
βεφι νων
κό πόλεμ-

— Α-
βόσκω τί-
— Κα-
— Δε-
— κάθιονται

— Κι'
— Αν=
τώθηκαν

Κατὰ
νὸς συγγ-
στήν ἀντί-
τῶν περιε-

Στήν
ποίος τότε
— Καὶ
— Μεγ-

